

Voorts wees hij op het goede voorbeeld van burgerzin, hier gegeven.

Hierbij sloot zich de heer Hudig aan. En hij merkte op: „Wij moeten de mannen van de geschiedenis zien in het licht van de geschiedenis en van de tijd, waarin zij leefden. Hetgeen in herinnering blijft zijn de daden en het is zeker dat Johan van Oldenbarnevelt sterk heeft medegewerkt om te bevorderen wat ons allen zo dierbaar is, dat is onze onafhankelijkheid, die wij genieten, onder het bewind van Oranje. Men mag daarom het geschenk niet verwijzen naar een achterbuurt, maar moet het plaatsen juist zoals de gever dat bedoeld heeft”.

De heer A. de Jong, medestander van de heer Van Bleek, hoopte „kalmer te zijn dan de laatste spreker en eenige andere heeren van den Raad op het oogenblik schijnen te wezen”. Hij citeerde o.m. Van Rijssens, die over Van Oldenbarnevelt zegt dat hij „door zijn aanhangers met de lichtkrans der onschuld (is) getooid geworden, die hem niet toekomt”, en Fruin's uitspraak: „de aristocraat minachtte het onberechtigde volk”. Terwijl er z.i. geen bezwaar was het standbeeld te accepteren – „de tijden veranderen en wij veranderen in de tijden; daarom kan het best gebeuren, dat na 200 jaar, het is op deze dag zelfs 290 jaar geleden, dat zijn hoofd op het schavot viel, de historie... de verdiensten waardeert, die Oldenbarnevelt heeft gehad” – had hij er wel bezwaar tegen het beeld vlak voor het Stadhuis te zetten, en wel, omdat te verwachten was dat voor het nieuwe Stadhuis vaak volksverzamelingen voor zouden komen, en: „Het kan in de toekomst zijn, dat die volksverzamelingen, sterk orangistisch als zij gewoonlijk zijn, niet dulden een standbeeld voor het Stadhuis van Oldenbarnevelt”. Tenslotte diende de heer De Jong een motie in: „De Raad, wensende vrij te blijven het standbeeld van Oldenbarnevelt te plaatsen elders dan voor het nieuwe Stadhuis, nodigt den Burgemeester uit, met den aanbieder te dezer zake in overleg te treden, en gaat over tot de orde van den dag”.

De voorzitter, mr. Zimmerman, zei te vrezen, dat het vermoedelijk buiten Rotterdam en misschien ook wel buiten de grenzen een ongehoorde indruk zou maken als men vernam dat „in een lichaam dat de naam heeft van ruimdenkend te zijn, den Raad van Rotterdam, in het jaar 1909 nog een beroep is gedaan op de gevoelens en verdeeldheid van drie eeuwen geleden”. Onder ver-